

personer, der befinder sig på ikke frit tilgængeligt steder.

De arbejdsretlige spørgsmål, som tv-overvågning på arbejdspladser kan give anledning til, er omtalt i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 38 af 8. oktober 1998, pkt. 2.5. Fremmed ret er behandlet under lovforslagets pkt. 3, hvor retstilstanden i Norge og Sverige er beskrevet.

3. Justitsministeriets overvejelser

Det er Justitsministeriets opfattelse, at også offentligt ansatte bør have krav på information om, hvorvidt de på arbejdspladsen er udsat for tv-overvågning.

Justitsministeriet har i den forbindelse overvejet, om tv-overvågningslovens *generelle* anvendelsesområde bør udvides, således at også forbudet i lovens § 1 om tv-overvågning af gade, vej, plads og lignende områder, der benyttes til almindelig færdsel, skal gælde for offentlige myndigheder.

Det er med hensyn til disse frit tilgængelige steder imidlertid Justitsministeriets opfattelse, at der i en række tilfælde ud fra almene hensyn bør være adgang for offentlige myndigheder til at foretage tv-overvågning, herunder skjult tv-overvågning, som private ikke må foretage. Det gælder bl.a. politiets tv-overvågning som led i strafferetlig efterforskning og tv-overvågning, der foretages som led i trafikovervågning.

Et forslag om en generel udvidelse af lovens anvendelsesområde til at omfatte offentlige myndigheder, der som anført ovenfor under pkt. 2 blev forkastet under Folketingets behandling af det oprindelige forslag til lov om tv-overvågning i 1982, vil derfor forudsætte, at der indføres en række undtagelser fra det generelle forbud med hensyn til offentlige myndigheder.

På den baggrund og da det bærende hensyn bag dette lovforslag navnlig er at beskytte ansatte mod skjult tv-overvågning på steder, hvor man ikke med rimelighed kan forvente at være udsat for en sådan form for overvågning, finder Justitsministeriet ikke grundlag for at foreslå en sådan generel udvidelse af lovens anvendelsesområde.

Med hensyn til skiltning på steder, hvortil der almindelig adgang for publikum (»foran skranken«), er det - som anført oven for under pkt. 1.2. - fra HK, CFU og Københavns Kommune blevet fremført i forbindelse med høringen vedrørende Justitsministeriets lovudkast af 17. juni 1999, at der også bør gælde et skiltningskrav ved tv-overvågning af de steder, som publikum har adgang til.

Det kan i den forbindelse anføres, at de beskyttelses hensyn, der taler for at informere de ansatte om tv-

overvågningen, også gør sig gældende for ansatte (og publikum), der opholder sig på steder eller i lokaler, hvortil der er almindelig adgang.

Hensynet til at beskytte det enkelte menneskes personlige integritet må afvejes over for de hensyn, der i en række tilfælde kan begrunde, at offentlige myndigheder kan foretage tv-overvågning på steder og i tilfælde, hvor private ikke kan. Denne afvejning fører efter Justitsministeriets opfattelse således til, at der bør indføres et skiltningskrav ved tv-overvågning af lokaler, hvortil der er almindelig adgang, og af lokaler, hvortil der ikke er almindelig adgang, men som benyttes af offentligt ansatte som arbejdsplads, og hvor det efter straffelovens § 264 a er lovligt at foretage tv-overvågning.

En regulering af tv-overvågning i lokaler, hvortil der ikke er almindelig adgang, og på områder, hvortil publikum har almindelig adgang, vil omfatte tv-overvågning i tilfælde, hvor der kan være en særlig begrundelse for ikke at informere om overvågningen. På den baggrund foreslår Justitsministeriet samtidig indsat en undtagelse fra skiltningskravet for så vidt angår tv-overvågning, som forestås af politiet eller kriminalforsorgen, eller med henblik på beskyttelse af militære anlæg.

I disse tilfælde vil tv-overvågningen kunne omfatte personale eller publikum, men Justitsministeriet finder i den forbindelse, at beskyttelses hensynet over for de ansatte eller publikum i sådanne særlige situationer bør vige for de modstående hensyn.

Der henvises i øvrigt nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

4. Særligt om tv-overvågning i private hjem

Justitsministeriet har den 16. marts 1999 i et svar til Folketingets Retsudvalg om tv-overvågning af en kommunal hjemmehjælp i et privat hjem (spørgsmål nr. 240, alm. del - bilag 439) anført, at et privat hjem ikke kan udgøre en »arbejdsplads« efter § 3, stk. 1, i lov om forbud mod privates tv-overvågning.

I det under pkt. 1.2 omtalte lovudkast har Justitsministeriet tilsvarende anført, at et privat hjem ikke kan anses for en »arbejdsplads« i tv-overvågningslovens forstand.

I forbindelse med høringen over lovudkastet er der imidlertid fra Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte samt Kommunernes Landsforening blevet peget på, at beskyttelsen mod skjult tv-overvågning også bør omfatte medarbejdere, som udfører deres arbejde enten helt eller delvist i private hjem. Det gælder f.eks. hjemmehjælpere og hjemmesygeplejersker.